

Sygn. akt: II AKa 79/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Grzegorz Wątroba (spr.)
Sędziowie	SA Gwidon Jaworski SA Piotr Pośpiech
Protokolant	Mateusz Dejas

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Katowicach Agnieszki Nowrot-Bainczyk

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2022 r. sprawy

wnioskodawcy S. G.

o zadośćuczynienie i odszkodowanie

na skutek apelacji pełnomocnika

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 3 grudnia 2021 roku, sygn. akt XXI Ko 44/20

- zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w punkcie 1 podwyższa zasądzone na rzecz wnioskodawcy S. G. zadośćuczynienie do kwoty 45.000,- zł (czterdzieści pięć tysięcy złotych);
- w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
- zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Katowicach) na rzecz wnioskodawcy S. G. kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru w postępowaniu odwoławczym;
- kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

SSA Piotr Pośpiech SSA Grzegorz Wątroba SSA Gwidon Jaworski

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 79/22

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 3 grudnia 2021r. sygn. XXI Ko 44/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. **Wnioski**

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. **Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**

1.5. **Ustalenie faktów**

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. **Ocena dowodów**

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<p>1.1.6. Dowody niewuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach niewuwzględnienia dowodu</p>

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.1.</p>	<p>Zarzut obrazy przepisów prawa materialnego, a to art. 445 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 552 § 1 w zw. z art. 552 § 4 k.p.k. poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie i zasądzenie niewspółmiernie niskiej kwoty zadośćuczynienia w stosunku do rozmiarów wyrządzonej krzywdy w związku z pozbawieniem S. G. wolności w okresie od 13.12.1981r. do 8.03.1982r.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Na wstępie stwierdzić należy, że nie był zasadny zarzut obrazy art. 552 § 1 i 4 k.p.k., ponieważ wnioskodawca swoje roszczenie wywodził z treści art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa</p>		

Polskiego (Dz. U. z 23 kwietnia 1991 r. Nr 34, poz. 149 z późn. zm.). Wprawdzie w prowadzonym na podstawie ustawy lutowej postępowaniu o odszkodowanie i zadośćuczynienie mają odpowiednie zastosowanie przepisy rozdziału 58 k.p.k. (art. 8 ust. 3 wym. ustawy), ale wskazywanie jako naruszonego także art. 52 § 1 k.p.k., uznać należy jako niewłaściwe, skoro jego treść jasno wskazuje, że odnosi się on do oskarżonego, który w wyniku wznowienia postępowania został uniewinniony lub skazany na łagodniejszą karę.

Natomiast zarzut pełnomocnika wnioskodawcy okazał się częściowo zasadny, w tej części, w jakiej dotyczył naruszenia przepisów prawa cywilnego, a to art. 445 § 1 i 2 k.c.

Zgodnie bowiem z treścią art. 445 § 1 i 2 k.c. zadośćuczynienie za doznane krzywdy winno być „odpowiednie”. Ustalenie, jaka kwota w konkretnych okolicznościach jest odpowiednia, z istoty należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego. Nie oznacza to, że może to być kwota ustalona dowolnie. Zadośćuczynienie powinno odzwierciedlać rzeczywiście doznaną krzywdę i służyć jej skompensowaniu. Nie może mieć symbolicznego charakteru, a jednocześnie nie może być wygórowane.

Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny w sprawie i okoliczności mające wpływ na rozmiar krzywdy jakiej doznał wnioskodawca. Ustalając jednak wysokość zadośćuczynienia w kwocie 30.000 złotych nie nadał odpowiedniej wagi poczynionym ustaleniom i w konsekwencji

zasądzone zadośćuczynienie za okres pozbawienia wolności od 13 grudnia 1981r. do 8 marca 1982r. było rażąco niewspółmiernie niskie. Trzeba podkreślić, że Sąd I instancji dysponował ograniczonym materiałem dowodowym i w zakresie dotyczącym rozmiarów krzywdy i cierpienia, jakich doznał S. G. opierał się przede wszystkim na jego depozycji. Dowód ten nie był kwestionowany przez żadną ze stron postępowania. Sąd Apelacyjny oparł się więc na prawidłowych ustaleniach faktycznych Sądu Okręgowego, nadając jednak poszczególnym ustaleniom inne znaczenie. W ocenie Sądu Apelacyjnego w sprawie występowały jednak dodatkowe – oprócz tych zwyczajowo związanych z rozłąką z rodziną itd. okoliczności dotyczące stanu zdrowia internowanego, które zostały dostrzeżone przez Sąd I instancji, ale którym nie nadano właściwej wagi. Przede wszystkim w okresie pozbawienia wnioskodawcy wolności cierpiał on na chorobę układu pokarmowego, co potwierdzili również badający go wówczas lekarze. Ta sytuacja powodowała u wnioskodawcy wyjątkowe cierpienie psychiczne i potęgowała poczucie krzywdy. Cierpienie z powodu niemożności korzystania z właściwej opieki zdrowotnej towarzyszyło S. G. przez cały czas internowania.

W ocenie Sądu Apelacyjnego wszystkie te niekwestionowane okoliczności pobytu S. G. w izolacji wskazują, że absolutnie konieczne było podwyższenie zasądzonej kwoty zadośćuczynienia. W ocenie Sądu Apelacyjnego odpowiednią do skali cierpień S. G. jest łączna kwota zadośćuczynienia w wysokości 45.000 złotych. Zadośćuczynienie

ma być bowiem "odpowiednie", przy czym ustalenie jaka kwota w konkretnych okolicznościach jest "odpowiednia" należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 19 października 2010 r., II KK 196/10; z dnia 27 czerwca 2019 r., V KK 276/19; wyrok z dnia 7 czerwca 2018 r., II KK 433/17). W postępowaniu odwoławczym rozważenie zarzutu niewłaściwego ustalenia kwoty zadośćuczynienia, tj. kwoty "nieodpowiedniej", sprowadza się do kontroli, czy zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza, względnie akceptuje naruszenie przez sąd I instancji zasad ustalania tego zadośćuczynienia, przez co zostało ono określone na poziomie wręcz symbolicznym albo - wręcz przeciwnie - prowadzi do oczywistego bezzasadnego wzbogacenia beneficjenta tego świadczenia. W szczególności chodzi o zbadanie, czy przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną niesłusznym pozbawieniem wolności zostały wzięte pod uwagę wszystkie ustalone w sprawie okoliczności rzutujące na określenie rozmiaru krzywdy wyrządzonej osobie pozbawionej wolności (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2011 r., IV KK 137/11; postanowienie z dnia 5 listopada 2013 r., III KK 200/113).

Rację więc częściowo należało przyznać skarżącej, która zarzuciła nieuwzględnienie w należyтым stopniu wszystkich istotnych okoliczności, mających wpływ na określenie rozmiaru krzywd doznanych przez S. G., co przełożyło się na zasądzenie zbyt niskiej kwoty tytułem należnego

zadośćuczynienia. Niemniej żądana w środku odwoławczym z tego tytułu kwota 70.000 zł jawiła się jako nazbyt wygórowana. Sąd Apelacyjny z tego też powodu zmienił zaskarżony wyrok, podwyższając przyznane zadośćuczynienie o kwotę 15.000 zł - łącznie do kwoty 45.000 zł.

Nie zasługiwał natomiast na uwzględnienie wniosek pełnomocnika wnioskodawcy w zakresie zadośćuczynienia w dodatkowej kwocie 70.000 zł, albowiem określenie wysokości zadośćuczynienia za doznaną na skutek internowania krzywdę, musi się opierać na rzetelnych i możliwie w pełni zobiektywizowanych przesłankach., gdyż subiektywne odczucie wnioskodawcy stopnia pokrzywdzenia nie może przełamać kryteriów obiektywnych, które, po korekcie wyroku przez sąd odwoławczy, trafnie zostały w sprawie niniejszej zastosowane. Po zmianie zaskarżonego wyroku przez sąd II instancji zasądzone zadośćuczynienie nie ma z pewnością charakteru symbolicznego.

Nie odbiega też od realnie ocenianej dolegliwości pozbawienia wolności wnioskodawcy i wysokości uwzględnianych roszczeń w podobnego typu sprawach.

Charakter i nasilenie represji, których ofiarą padł wnioskodawca - jakkolwiek w jego subiektywnej ocenie i odczuciach bardzo wysokie - realnie nie przekracza typowych (oczywiście w umownym tego słowa znaczeniu) okoliczności, występujących w innych tego typu sprawach rozpoznawanych przez Sąd Apelacyjny, a większy stopień

<p>krzywdy doznanej przez S. G. wynika z jego stanu zdrowia w czasie internowania, co w wystarczającym stopniu zostało uwzględnione przez podwyższenie kwoty zadośćuczynienia na etapie postępowania odwoławczego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zasądzenie dodatkowo kwoty 70.000,- zł tytułem zadośćuczynienia</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd Apelacyjny uznał wniosek za częściowo zasadny, podwyższając kwotę zadośćuczynienia z 30.000 złotych do 45.000 złotych, a więc o 15.000 złotych.</p> <p>Powody, dla których uznał wniosek pełnomocnika wnioskodawcy za częściowo zasadny zostały już przedstawione we wcześniejszej części uzasadnienia.</p> <p>Ponadto Sąd Apelacyjny miał na uwadze, że kwota zadośćuczynienia musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną, a jednocześnie nie być nadmierną w stosunku do doznanych krzywd. Przy czym zdaniem Sądu Apelacyjnego przy ustaleniu wysokości zadośćuczynienia należy mieć także na uwadze tzw. przeciętną stopę życiową społeczeństwa (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2015 r., sygn. akt III KK 252/14, publ. KZS 2015 Nr 6, poz. 56), gdyż wysokość zadośćuczynienia, z jednej</p>		

strony, powinna służyć złagodzeniu doznanej krzywdy, a z drugiej, nie może być źródłem nieuzasadnionego wzbogacenia.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, odpowiednie do długości internowania, skali jego cierpień psychicznych oraz niedogodności i uciążliwości związanych z samym faktem pozbawienia wolności, jest zadośćuczynienie w kwocie łącznej 45.000 złotych. Tak zasądzone zadośćuczynienie oczywiście nie jest w stanie zrównoważyć skali cierpień jakich doznał wnioskodawca, ale stanowi godną, odczuwalną ekonomicznie rekompensatę i jest odpowiednie w rozumieniu art. 445 § 1 k.c.. Przy czym w ocenie Sądu Apelacyjnego nie stanowi wartości, która odbiegałaby w znaczący sposób od aktualnego poziomu życia społeczeństwa.

Żądanie zadośćuczynienia przewyższającego zasądzoną kwotę było wygórowane i nie znajdowało podstaw w realiach rozpoznawanej sprawy.

3.2.

Zarzut **obrazy prawa materialnego** tj. art. 361 § 1 k.c. w zw. z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991r. tzw. ustawy lutowej, w zakresie oddalenia wniosku o odszkodowanie

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Zarzut podniesiony przez pełnomocnika, a dotyczący obrazy prawa materialnego był chybiony, gdyż Sąd I instancji może dopuścić się takiej obrazy, gdy nie zastosował przepisu, co do którego miał taki obowiązek

lub zastosował go niewłaściwie. Tymczasem stanowisko Sądu Okręgowego, poparte argumentacją przedstawioną w pisemnych motywach wyroku, miało charakter ocenny i mogłoby wyłącznie podlegać zarzutom z zakresu niewłaściwości takich ocen w wyniku obrazu przepisów procesowych lub błędu w ustaleniach faktycznych, ale takich uchybień Sąd I instancji również się nie dopuścił. Sąd I instancji trafnie bowiem wskazał przesłanki i zasady odpowiedzialności Skarbu Państwa za internowanie wnioskodawcy S. G..

Sąd Apelacyjny nie podzielił więc zarzutu apelacyjnego podniesionego przez pełnomocnika wnioskodawcy. Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że w toku przeprowadzonego w przedmiotowej sprawie procesu, nie wykazano, że S. G. poniósł szkodę wynikającą z obniżenia jego dochodów, która miałaby adekwatny, bezpośredni związek przyczynowo-skutkowy z faktem jego internowania w okresie od 13 grudnia 1981 r. do 8 marca 1982 r. W ocenie Sądu Apelacyjnego takie stanowisko Sądu Okręgowego było całkowicie uzasadnione.

Przedmiotem odszkodowania mogą być jedynie te szkody, które są następstwem wydania lub wykonania wyroku (ewentualnie innego orzeczenia lub decyzji o internowaniu). W orzecznictwie jednocześnie konsekwentnie wskazuje się, że odszkodowanie na podstawie wymienionego wyżej przepisu przysługuje jedynie za te szkody, które pozostają w bezpośrednim i adekwatnym związku przyczynowym z wydaniem lub wykonaniem wyroku (por.

postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2014 r., VKK 52/14, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 grudnia 2018 r., II AKa 300/2018, czy wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 3 marca 2015 r., II AKa 23/15). Regulacja ta zatem ogranicza możliwość zasądzenia na podstawie art. 8 ust. 1 wymienionej wyżej ustawy odszkodowania za poniesioną szkodę i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wyłącznie do skutków wydania lub wykonania orzeczenia albo decyzji. W konsekwencji brak jest podstaw do zasądzenia odszkodowania i zadośćuczynienia za inne, nawet niewątpliwe, przejawy represji lub inne zdarzenia, ale bezpośrednio niezwiązane z wydaniem lub wykonaniem orzeczenia lub decyzji.

Przeprowadzone przez Sąd Okręgowy postępowanie przekonało wnioskodawcę i pełnomocnika o niesłuszności żądania z tytułu istnienia adekwatnego związku przyczynowego, w rozumieniu art. 361 § 1 k.c., między wykonaniem wobec S. G. decyzji o internowaniu, a ewentualnym poniesieniem przez niego szkody wynikającej ze zmniejszenia dochodów w okresie od chwili internowania do czasu operacji, jaką wnioskodawca przeżył w 1986r. Słusznie bowiem Sąd Okręgowy wskazał, że przepis art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991r. wiąże odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa wyłącznie z wykonaniem (w tym wypadku) decyzji o internowaniu, nie zaś z innymi przejawami represji za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. Natomiast słusznie Sąd meriti ustalił, że wynagrodzenie

należne wnioskodawcy za czas internowania zostało wypłacone.

Skarżąca pełnomocnik nie zanegowała także ustalenia Sądu meriti, że jeszcze przed internowaniem wnioskodawca leczył się na chorobę wrzodową. Tym samym na pełną aprobatę zasługuje stanowisko Sądu Okręgowego, że sam fakt zachorowania wnioskodawcy nie był następstwem jego internowania, skoro nastąpiło wcześniej, a nadto na skutek własnej decyzji wnioskodawcy, która była jego świadomym wyborem, nie poddał się stosownym zabiegom lub operacji, bezpośrednio po zwolnieniu go w dniu 8 marca 1982r. Miał więc rację Sąd I instancji przyjmując, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dawał podstaw do przyjęcia, iż przejście Wnioskodawcy na rentę z powodu stanu zdrowia, miało adekwatny, bezpośredni związek przyczynowy z internowaniem, skoro po dniu 8 marca 1982r. jeszcze kilka lat normalnie pracował, w zasadzie na swoim dotychczasowym stanowisku pracy lub na stanowisku podobnym, jak przed internowaniem. Prawidłowo Sąd Okręgowy ocenił też wydaną w tej sprawie opinię sądowno-lekarską, słusznie kwestionując wnioski końcowe biegłego, z uwagi na niekompletność dokumentacji medycznej, na której opierał się biegły.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela więc stanowisko Sądu I instancji wyrażone w treści zaskarżonego wyroku i nie ma potrzeby powtarzania w tym miejscu wywodów Sądu Okręgowego, odsyłając strony do uwag zawartych w jego pisemnych motywach (na stronach 13-15), które są

szczegółowe i trafne, zyskując tym samym pełną aprobatę Sądu ad quem.	
Wniosek	
Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie odszkodowania i przekazanie sprawy w tej części sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Z uwagi na niezasadność zarzutu skarżącej, wniosek nie mógł być uwzględniony.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
W części nie objętej zmianą dokonaną przez Sąd II instancji, zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	

<p>Zarzut skarżący w części dotyczącej oddalenia wniosku o odszkodowanie nie był zasadny z przyczyn, które wskazano powyżej,</p> <p>Brak przesłanek z art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k. oraz art. 454 k.p.k., które skutkowałyby koniecznością uchylenia zaskarżonego orzeczenia oraz brak konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu w całości.</p>	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Wyrok w zaskarżonej części zmieniono poprzez podwyższenie zasądzonej na rzecz wnioskodawcy kwoty zadośćuczynienia do 45.000,- zł.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Z przyczyn wskazanych wyżej w sekcji 3.1 należało częściowo zmienić zaskarżony wyrok.	

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
pkt 3	Zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy S. G. kwotę 240,- zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym. Zgodnie z art. 554 § 4 k.p.k. „w razie uwzględnienia roszczeń choćby w części wnioskodawcy przysługuje od Skarbu Państwa zwrot uzasadnionych wydatków, w tym z tytułu ustanowienia jednego pełnomocnika”. Przyznanie przez sąd I instancji zadośćuczynienia, a także zmiana wyroku przez sąd II instancji, poprzez podwyższenie zasądzonej kwoty, w wyniku częściowego uwzględnienia apelacji pełnomocnika, nakazywało zasądzić na rzecz S. G. taką należność.	

pkt 4	Kosztami postępowania odwoławczego obciążono Skarb Państwa, orzekając zgodnie z przepisem art. 13 ustawy z dnia 23 lutego 1991r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.	
7. PODPIS		
SSA Piotr Pośpiech SSA Grzegorz Wątroba SSA Gwidon Jaworski		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik Wnioskodawcy		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok w części oddalającej roszczenie		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana